

[Einer Jensen.]

ikke havde gjort det, vilde det Spørgsmaal let kunne løses, og for saa vidt det ærede Parti skulde være villigt til at medvirke her, vil vi, da vi jo i et andet Udvalg behandler Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, dér kunne beskæftige os med dette Spørgsmaal. Men, som jeg sagde, er Spørgsmaalet Kontingentfritagelse nøje knyttet sammen med Spørgsmaalet om en Forøgelse af Tilskuddene.

Der gøres i begge Mindretallets Udtalelser i Betænkningen nogle Bemærkninger om, at Lovforslaget forrykker det forsikringsmæssige i Understøttelsen af arbejdsløse. Jeg maa herom sige, at dette Lovforslag er jo ekstraordinært, fremkaldt af den ekstraordinære Situation, og et midlertidigt Forslag, der kun tager Sigte paa at hjælpe i den Nødssituation, vi er inde i; hvis ikke Venstre og Konservative i 1927 ved Nedskæringen paa Arbejdsløshedsloven havde bortskaaet den ekstraordinære Hjælp, vilde dette Spørgsmaal om en midlertidig Hjælp ikke have foreligget her i Dag. Det er Ødelæggelsen af Arbejdsløshedsloven i 1927, der er Aarsag til, at vi drøfter dette Spørgsmaal i Dag.

Venstre gør en Bemærkning om, at man opgiver 12 Maaneders Grænsen, og peger paa de Erfaringer, man gjorde i Aarene 1917—19. Men det er jo ikke rigtigt. Thi det, man gør her, er, at man giver de Medlemmer, der alt er i Kasserne, Adgang til at nyde Understøttelsen, men det, man gjorde i 1917, var at lukke Kasserne op for alle, der ønskede at komme ind i Kasserne, uanset om de havde Arbejde eller ej. En Sammenligning her har altsaa ikke noget med Virkeligheden at gøre; det, der her drejer sig om, er at komme de Mennesker til Hjælp, som endnu ikke har erhvervet Understøttelsesretten.

Vi har paa alle Maader søgt at imødekomme den Kritik, der har været rejst, vi har været villige til at ændre paa alle Omraader, og selve Forslaget tager jo Hensyn til den Kritik, Venstre rejste i 1929. Man pegede den Gang paa det urimelige i, at Staten skulde betale $\frac{2}{3}$ af den udbetalte Understøttelse; det er imødekommet ved at man nu siger: Staten $\frac{1}{3}$, Fonden $\frac{1}{3}$, Kommunerne $\frac{1}{3}$. Endelig nævnte man under Debatten det urimelige i, at de, der ikke var Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, ved en ekstraordinær Lov ikke fik Adgang til at faa Hjælp. I det Forslag, vi nu behandler, har man ogsaa taget Hensyn til dette, saaledes at § 2 tilsigter, at der kan ydes Under-

støttelse til andre end Medlemmer af Arbejdsløshedskasser.

Nej, det maa vist siges at være saaledes, at til Trods for at den højtærede Socialminister har søgt at imødekomme de to Partier ved Fremsættelsen af Forslaget, ved Indholdet af Forslaget, og at vi i Udvalget paa ethvert Omraade har tilbudt de to Partier at medvirke til Ændringer for at naa til Enighed om et Forslag, der kunde hjælpe de arbejdsløse, har man end ikke ønsket at stille Ændringsforslag. Man har ikke givet os noget som helst Tilbud om at medvirke til Gennemførelse af en Lov som den, der er Tale om her.

Den Indvending, der har været rejst: at der ved denne midlertidige Lov gives en Understøttelse, som er lig den, der udbetales af Kasserne, kan efter min Formening ikke med Berettigelse rejses; thi ingen vil dog vel paastaa, at den Understøttelse, der er Tale om, fra 2 til 4 Kr. om Dagen, kan siges at være af en saadan Størrelse, at der er Mulighed for at kunne leve for mindre. Derfor synes jeg, at den Kritik er urimelig. I det Forslag, der foreligger til Ændringer i Arbejdsløshedsloven, er det jo netop ogsaa af den højtærede Socialminister foreslaaet, at den ekstraordinære Hjælp skal have samme Størrelse som den ordinære, og enhver vil dog sikkert indrømme, at naar et Medlem af en Arbejdsløshedskasse har været arbejdsløs mellem 10 og 20 Uger, er det fuldkommen urimeligt, at han, naar han efter det Tidspunkt gaar over til den ekstraordinære Hjælp, skal have mindre Understøttelse end i den tidligere Periode.

En af Motiveringerne fra de to Partiers Side for ikke at medvirke til Lovforslagets Gennemførelse i 1929 var, at man ikke kunde sige, at Arbejdsløsheden havde kriseagtig Karakter, vi var ikke oppe paa et Antal arbejdsløse, der gjorde det paakrævet at gennemføre en saadan Lov. Vi har i dette Øjeblik ca. 75 000 arbejdsløse, det vil altsaa sige, at et Par Hundrede Tusinde af Danmarks Befolkning er underkastede Arbejdsløshedens Vilkaar. Jeg spørger: Hvis ikke det er Krise, hvornaar vil man saa indrømme, der er Krise — andre Steder end i Landbruget?

Vi har i Øjeblikket ca. 18 000 Arbejdsløshedskassemedlemmer, der er uden Understøttelse; man regner med, at i Løbet af Marts og April vil dette Antal stige med 10 000. Det vil altsaa sige, at ca. 30 000 arbejdsløse i Løbet af dette Roraar vil være uden ordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Dertil kommer 3 000,